

Csatári Tímea

KONKLÚZIÓ

Neked én
túl lassan futok és
túl gyorsan szeretek.
Világaink érintőlegesen
metszik egymást,
vagyis igazából nem.
Csak összesimítja
határait két univerzum.
Az érintőnél
csillagok hullanak,
talán a Perseidák meteorraj
halad éppen át.
Te kint ülsz a sötétben,
erdő szélén,
szúnyogok csípnek,
kezedben könyv.
Han mesteré lehet,
a hiábavalóságról értekeznek.
Becsukod, az égre nézel,
kívánhatsz egyet,
ha többet látsz, többet is.
Rám gondolsz.
Ideális esetben
lehullhatnék melléd.
Megcirógatnád ajkam,
szépek a gödrei.
Megölelnélek,
mert szomorú vagy, hogy
mindig várni kell,
megeszi időnket a vasfog.
Mindent akarunk.
Megtanulok

gyorsabban futni,
lassabban szeretni.

VÁROM, HOGY...

az üres vakolat
az éjszakák súlyától peregjen
lefújnék hajadról port havat
arcomat tenyeredbe zárnám
bőrödön halvány lenyomat
hasadt tükröm a szobában
nem hazudik többé
nem is mond igazat

*Kézdivásárhelyi szerelmesek, 2020
(40 x 40 cm, akril, vászon)*